

ma sind armastanud!" Ta läks, jälle tuli tagasi, rõhus neiu kätt, wautas teda oma wastu rinda. Tahtis jälle minna, neiu hoidis teda tagasi, tema kätt enese käes hoides. Noormehe pisarad lange-
sivad teise õlade peale, kistsid kaisu. „Kuumala!" hüidis ta, teda armastades ja kaisutes ja ikka lige-
male tuli see silmapilk, kus Heidalla hoopis unustud pidi olema. See tuli Kuumala meele, ta põgenes eemale taha koopa nurka, tuli põles ta soontes; ta langes armukestest temale walmis-
tatud aseme peale maha, kattis silmad kinni ja palus teist, temast jätta. See aga ajas Kles-
samoris armu tule weel enam lõlkesse ja piigalt surma nõudes, wõttis teda unest oma kaenlaasse ja Kuumala langes ütlematta armastuses pool-
minestand noormehe sülle. Si suutnud ta kauem enam wastu panna — jäegu Heidalla kus tahtes, Kles-
samor oli wõitnud ja — õnnelik.

Korraga kuuldi Heidallani rõõmliku hüidmist. Kartlikult kargas Kuumala üles. — „Oh, mis saab nüüd? Tõeste, mul on asja tema õiget wiha karta! Minu pärast põletas ta oma kalli kandle ja mis teen mina temale?"

„Põgenegem!" ütles Klessamor ruttuste. Nagu unes tõttas neiu noormehe järäl, ei tead-
nud, mis ta tegi. Pool wägise wiis teine teda lootliku juure ja palus teda sisse astuda.

„Kas ma pean minu paremat sõpra ilma abita seia tühja saare peale jätma? Oh armas-
tus, mis nõuad sa minult!" Singe ahastuses peitis oma kahwatand näu Klessamori põue. See kandis teda armukestest lootlikusse, tõstis mäla ja nõnda, ühe käega armukest hoides, teisega jõudes, eemaldas ta rannalt.

Seda kõik oli Heidalla eemalt näinud. Tema rõõmu tuju muutis ennast ahastuseks. „Kuu-
mala!" kiskas ta meelt ärasteis. Si see hoo-
lind sest — hirmsas kartuses peitis end Kles-
samori sülle ja kaugemale, ikka kaugemale jõudis kõikum lootlik.

Sealt saare tütarlapsed teadwad üht laulu selle juhtumiseft, mille wahest oleme nendelt kuulnud."

„Kas teate seda laulu?" küsis Madli.

„Mitte kõik, wiimised salmid aina," andis Jaak wastuseks, „sealt saadik, kus Heidalla näeb, kuidas teine tema armukest lootlikusse kannab ja ära wiib."

Ta laulis:

Heidalla, oh tagane, juba sulst wiib
Wastane armukest — see surma sul toob!
Miks wahid nii ehmatand mere peal' sa?
Oh, armsam Kuumala, wiivita!